

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. T.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-17/ČJ-2017-000022-ZAM a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o

pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s námitkou nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se na území České republiky nacházel legálně, taktéž má řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty vedené pod č.j. OAM-24337-18/ZM-2017, kdy jsou splněny veškeré podmínky pro její vydání, avšak řízení je přerušeno do doby rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že podání žádosti bylo spojeno se spoustou komplikací a bylo zapotřebí vynaložit spoustu finančních prostředků na to, aby vůbec mohla být žádost podána, bylo by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění naprosto nepřiměřené. Žalobce od počátku ses právním orgánem spolupracoval, nesnažil se nijak mařit řízení a jediným jeho přáním bylo zastavení řízení pro nepřiměřenost, případně vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území; vzhledem k tomu, že nelegální zaměstnání netrvalo nějakou delší dobu a bylo pouze dopadem toho, že správní orgán rozhodující o žádosti o vydání zaměstnanecké karty přesahuje veškeré zákonné lhůty a žalobce se dostal do tíživé finanční situace, správní orgány by měly tento fakt posoudit, což dle žalobce neučinily. Žalobce dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života či do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, nikoliv věcí správního uvážení. Podle žalobce správní orgány nesplnily hlediska, která je nutno zvážit v případě neurčitěho právního pojmu, přičemž způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Dále žalobce namítl, že jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Poukázal na fakt, že na území České republiky pobýval oprávněně a nelegální práce byla pouze krátkodobá, kdy žalobce je navíc žadatelem o vydání zaměstnanecké karty, aby mohl finančně zabezpečit svoji rodinu. Doplnil, že stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu, pročez je nutné považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vyslovil přesvědčení, že postupoval v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 26. 9. 2018 žalobce setrval na svých názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se tohoto jednání nezúčastnil, ve své omluvě pak odkázal na svoje vyjádření k žalobě.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-2/ČJ-2017-000022-ZAM, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-12/ČJ-2017-000022-ZAM, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-13/ČJ-2017-000022-ZAM, závazné stanovisko

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování žalobce ze dne 28. 11. 2017 č. ZS38800, záznam správního orgánu prvního stupně o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-16/ČJ-2017-000022-ZAM, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-17/ČJ-2017-000022-ZAM, odvolání žalobce ze dne 30. 11. 2017 a doplnění odvolání ze dne 12. 12. 2017, závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování žalobce ze dne 11. 6. 2018 č.j. MV-59308-2/OAM-2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky s názvem „Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 24. 7. 2017 a ze dne 22. 1. 2018, vyrozumění dle § 36 odst. 3 správního řádu vydané žalovaným ze dne 20. 6. 2018 č.j. CPR-1181-5/ČJ-2018-930310-V240, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 11. 2017 byla dle § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců provedena policejní akce zaměřená na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnání bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. Akce byla provedena v prostorách stavby – kancelářský komplex A. na adrese P. bez č.p., P. Zde byl v rámci akce kontrolován při výkonu pracovní činnosti – pomocné práce – žalobce, jenž měl na sobě černé pracovní kalhoty, pracovní boty, modrou mikinu, modrou zimní bundu a na hlavě černo-červeno-bílou čepici – vše ušpiněno pracovním materiálem. Na výzvu předložil cestovní biometrický pas Ukrajiny č. x. Dále byl vyzván, aby předložil doklad opravňující jej k výkonu práce; žádný takový doklad nepředložil, načež byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. Dne 28. 11. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců a téhož dne proběhl výslech žalobce jakožto účastníka správního řízení. Žalobce při tomto výslechu uvedl, že nevlastní pracovní povolení ani o ně nežádal, vydělává si zde různě po fuškách. Je si vědom skutečnosti, že bez pracovního povolení nemůže na území České republiky vykonávat pracovní činnost. Tady nemá sjednáno zdravotní pojištění. Příbuzné zde žádné nemá. Manželka a syn žijí na Ukrajině, rovněž žalobcovi i manželčini rodiče žijí na Ukrajině. Manželka se synem žije s rodiči žalobce v jejich rodinném domě. Je ženatý a mají jedno dítě. Žalobce odpověděl záporně mimo jiné na následující otázky: „Nachází se na území České republiky osoba, vůči níž máte vyživovací povinnost nebo ji máte v péči a nelze tuto povinnost nebo péči o ni zajistit jiným způsobem? Máte v České republice nebo v Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení Vašeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené? Sdílíte v České republice s občanem Evropské unie nebo s občanem České republiky společnou domácnost? Máte nějaké vazby (kulturní, sociální, ekonomické) k České republice, případně závazky nebo pohledávky? Vlastníte v České republice nějaký majetek? Máte na Ukrajině problémy, které by Vám znemožňovaly návrat? Páchal jste na území České republiky nějakou trestnou činnost? Požíváte nějaké

návykové látky? Je Vám známa nějaká překážka nebo důvod, který by Vám znemožňoval vycestování z území České republiky?“ Dále žalobce uvedl, že na Ukrajině nic nevlastní, žije tam v domě svých rodičů. V České republice bydlí v nějakém hostelu, neví přesně, kde. Je tu teprve 5 dní. Do svého domovského státu chce vycestovat dobrovolně. Jeho zdravotní stav je dobrý. Má nějaké finanční prostředky na další pobyt a možné vycestování. V domovském státě se má kam vrátit – ke své rodině. Úplně poprvé přijel do České republiky v roce 2014. Pracoval různě po stavbách v České republice jako zedník, vykonával i pomocné práce nebo různě po fuškách vykonával elektrikářské práce. Přicestoval, aby si zde vydělal a zabezpečil rodinu. Naposledy přicestoval 5. listopadu 2017 mikrobusem přes Slovensko; od té doby je v České republice. Přijel kvůli práci, chtěl si vydělat nějaké peníze a zabezpečit rodinu. K dotazu, kdo mu zprostředkoval práci na stavbě kancelářského komplexu v P. ulici na P., odpověděl, že na internetu si našel, že je možnost zde pracovat; na ruských stránkách byl kontakt na jednoho Ukrajince, kterého nezná, a přes něj se tam dostal. Na otázku, kdo jej na stavbě přijal do práce a kdo ho úkoloval, odpověděl, že ten samý pán, přes kterého si práci sehnal, nezná ho ale jménem. Poprvé tam přišel v pondělí 13. 11. 2017. Řekl mu, co má dělat. Vykonával tam pomocné práce. S tímto pánem se domluvil na mzdě 100 Kč na hodinu, již dostal zálohu 4.000 Kč hotově na ruku. Žádnou pracovní smlouvu s nikým nesepisoval a nepodepisoval. Pracoval tam čtyřikrát v týdnu, víkend měl volný, pracoval tam někdy od 7:00 hodin, někdy od 8:00 hodin do 17:00 hodin. Měli jednu přestávku na oběd. Dělal tam pomocné práce. Konkrétně nosil stavební materiál, uklízel, co bylo potřeba. Žádnou smlouvu nepodepsal. Byl jen domluven ústně s pánem, který mu práci zprostředkoval, jeho jméno však nezná. Na otázku, kolik měl dostat peněz, v jaké měně a od koho, uvedl: „Ne, nebyli jsme domluveni. Nechtěl jsem zde takhle nelegálně pracovat dlouho. Mám požádáno o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Víím ale, že zde zatím pracovat nemohu.“ V současné době není v žádné společnosti oficiálně zaměstnán a nemá pracovní smlouvu, není v zaměstnaneckém poměru u jiné české společnosti. Neví, pro jakou společnost v P. ulici na P. pracoval; dostal reflexní vestu a šel pracovat; žádnou smlouvu s nikým nesepisoval. Vycestuje dobrovolně. Není mu známa žádná překážka ve vycestování.

9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 11. 2017 č. ZS38800 vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ve správním spise se dále nachází záznam, podle něhož žalobce nežádá o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 11. 2017 č.j. KRPA-436894-17/ČJ-2017-000022-ZAM bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání ze dne 30. 11. 2017, jež doplnil svým podáním ze dne 12. 12. 2017. Podle závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 11. 6. 2018 č.j. MV-59308-2/OAM-2018 vycestování žalobce je možné. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240, jímž bylo

odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Pokud jde o námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, zdejší soud i při vědomí skutečnosti, že tato otázka se posuzuje jakožto neurčitý právní pojem (a nikoliv správní uvážení), jak správně připomněl žalobce (s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu), uzavřel, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného tato právní otázka byla v daném případě posouzena správně. Správní orgán prvního stupně na s. 4 svého rozhodnutí přílehavě shrnul, že žalobce sám uvedl, že veškeré zázemí má ve své domovské zemi; nemá zdravotní potíže a také nedosahuje věku, který by mu bránil ve vycestování; k území České republiky nemá žádné vazby; na Ukrajině má celou svou rodinu (manželku a syna) a společně žijí v rodinném domě žalobcových rodičů, ve svém domovském státě se tedy má kam vrátit. Podle správního orgánu prvního stupně tak nejde o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí s tímto hodnocením správního orgánu prvního stupně ztotožnil. Městský soud v Praze s hodnocením této otázky, jak bylo provedeno správními orgány, plně souhlasí a dodává, že žalobce nespecifikoval, jak konkrétně mělo být uloženým správním vyhoštěním zasazeno do jeho soukromého a rodinného života. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
14. Co se týče žalobcova tvrzení, že podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, soud k tomu uvádí, že samotné podání žádosti neopravňovalo žalobce k výkonu práce na území České republiky. Proto nelze než uzavřít, že se jednalo o práci nelegální (tento závěr ostatně nezpochybnil ani žalobce). Na tomto závěru nic nemění ani žalobcovo tvrzení, že podání žádosti bylo spojeno se spoustou komplikací a bylo zapotřebí vynaložit spoustu finančních prostředků na to, aby vůbec mohla být podána.
15. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění, na čemž nic nemění ani žalobcova námitka, že podání žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo komplikované a nákladné, že

orgán rozhodující o této žádosti měl přesáhnout zákonné lhůty, že se žalobce měl dostat do tíživé finanční situace a že spolupracoval se správním orgánem. V posuzované věci není pochyb o tom, že žalobce byl bez jakéhokoli oprávnění zaměstnán na území České republiky (námitka, že žalobce pobýval na území oprávněně, pak nemá žádný vliv na posouzení otázky naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b/ bodu 3. zákona o pobytu cizinců). Dobu, po kterou žalobce na území České republiky vykonával nelegální práci (od 13. 11. 2017 do 28. 11. 2017), pak Městský soud v Praze nepovažuje za zcela zanedbatelnou, zejména pak za situace, že nebýt policejní akce, při které byl žalobce správním orgánem prvního stupně kontrolován, zjevně by ve svém protiprávním jednání pokračoval i nadále. Uložení správního vyhoštění žalobci tak zdejší soud nepovažuje za nepřiměřené. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.

16. Pokud jde o otázku přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“
17. Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27). 15. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila pět let (srov. § 119 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce jednoho roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné pětiny) zákonem stanovené maximální doby.
18. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz s. 5) i z rozhodnutí žalovaného (viz s. 6), správní orgány při stanovení doby, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přihlédly ke skutečnostem hovořícím v neprospěch i ve prospěch žalobce (k tomu, že žalobce od 13. 11. 2017 do 28. 11. 2017 vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení, že se jedná o žalobcovo první porušení zákona o pobytu cizinců a že žalobce se správním orgánem spolupracoval). Zdejší soud tyto úvahy správních orgánů považuje za adekvátní a uloženou dobu jednoho roku (z maximální možné zákonem stanovené doby pěti let) nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně